

Ηρακλής Μήλλας για Τα Νέα – 2018.7.3

Τα παιδιά μας στις Τουρκικές φυλακές

Το να είσαι στη φυλακή είναι κακό, το να μην ξέρεις γιατί κατηγορείσαι είναι ακόμη χειρότερο επειδή ζεις και το άγχος της αβεβαιότητας. Δεν ξέρεις αν ο εισαγγελέας θα ζητήσει να πληρώσεις ένα χρηματικό ποσό ή μια καταδίκη μερικών μηνών ή ισόβια.

Οι συνθήκες της φυλακής είναι σημαντικός παράγοντας, αλλά οι ευκαιρίες επισκεπτηρίων και η ελευθερία επικοινωνίας με τον έξω κόσμο θα πρέπει είναι σημαντικότερες. Και η ύπαρξη ατόμων που εξαρτώνται από σένα μπορεί να γίνει μαρτύριο: αν έχεις έξω παιδιά και βρέφη και γέρους γονείς που δεν μπορείς πλέον να φροντίζεις, που ξέρεις ότι σε χρειάζονται και υποφέρουν και δεν μπορείς τίποτε να κάνεις...

Στεναχώριούνται και αυτοί που δεν συνδέονται άμεσα με τους φυλακισμένους αλλά πολύ διαφορετικά. Για μεγάλα χρονικά διαστήματα μπορούν να τους ξεχνούν. Μετά πάλι να τους φέρνουνε στο νου για ένα διάστημα. Κάποτε δεν θέλουν να ξέρουν, ειδικά αν τους είναι «ξένοι». Η φωτιά καίει εκεί που πέφτει, όπως λένε. Τόση είναι και η δική μου στεναχώρια και λυπάμαι και ντρέπομαι για αυτό. Αλλά ο εγωκεντρισμός (εγωισμός ή εθνοκεντρισμός, αν θέλετε) είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης. Τουλάχιστον να το ξέραμε και να το αναγνωρίζαμε, θα ήταν ένα πρώτο βήμα.

Αυτά σκεφτόμουν όταν διάβαζα για ορισμένες περιπτώσεις. Ο Οσμάν Καβάλα, παλιός φίλος, θα κλείσει χρόνο και ακόμη δεν ξέρει γιατί μένει σε ένα κελί. Η Σιμπέλ Σούτπακ με τα τρία της παιδιά, το μεγαλύτερο είναι τριών χρόνων, περιμένει τον εισαγγελέα 19 μήνες τώρα. Αυτές τις δυο περιπτώσεις αν τις πολλαπλασιάσετε με εκατό ή καλύτερα με χίλια, αποκτάτε μια εικόνα για τους ανθρώπους και τα παιδιά μας στις τουρκικές φυλακές.

Το θέμα δεν θα πρέπει να είναι οι διμερείς σχέσεις, τα εθνικά συμφέροντα ή οι διεθνείς συγκυρίες όταν υπάρχουν παραβιάσεις βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι δε άνθρωποι δεν θα πρέπει να ταξινομούνται και να αποκτούν σειρά προτεραιότητας (prioritized) ανάλογα με την εθνικότητά τους. Αλλιώς θα σήμανε ότι δεν σεβόμαστε να «ανθρώπινα» δικαιώματα, ότι παρατηθήκαμε από αυτήν την έννοια.

Το πρόβλημα «Τουρκία» έχει και αυτήν την διάσταση: Των ανθρώπων και των δικαιωμάτων τους. Κατά διαστήματα πολλές χώρες που έζησαν δικτατορίες και χούντες αντιμετώπισαν αυτού του είδους καταστάσεις. Τότε φαίνονται ποιοι είναι οι «πατριώτες» (με την κακή έννοια της λέξης!) και ποιοι φέρουν την ανθρωπιά τους ως βασική ταυτότητα. Τα δικαιώματα δεν μπορεί να διεκδικούνται επιλεκτικά με γνώμονα το δικό μας συμφέρον, αλλά σύμφωνα με το Δίκαιο γενικά. Αλλιώς και ο Άλλος θα ανταποκριθεί ανάλογα: επιλεκτικά, σύμφωνα με τα δικά του συμφέροντα.

Αυτά σκέφτηκα όταν διάβασα για τους κρατούμενους στις Τουρκικές φυλακές στον τουρκικό τύπο – σε μια εφημερίδα που για την ώρα ακόμα αντιπολιτεύεται. Είχα σκοπό απλώς να παρουσιάσω την κατάσταση, το άρθρο μού βγήκε κάπως διδακτικό. Να με συγχωράτε, είναι από την αγανάκτηση για κάποια αδιαφορία που δαισθάνομαι.

*

